

ԱՎ. ԻՍԱՀԱԿՅԱՆ

ԲԵԹՂԵՀԵՄԻ ԱՅՐԻ ՍՈՒՐԲ ՄԱՆԿԻԿԸ

Լեռների լանջում—քարայրի խորքում
Շողում է կրակ երկնային սիրո
Կայծերով վառված մի նորոգ կյանքի.
Շողում է կրակ—այնտեղ հավիտյան
Լույսը չի հանգչում,
Հույսը չի խաբվում:

Նե՛րս մտիր այրը—հովիվ ու գառներ,
Գառների մսուր—անշուք խանձարուր,
Ահա Մանկիկը անմեղ ու անքիծ
Ժպտում է պայծառ—սեր է մեզ շնչում.
Ահա՛ լալիս է—այդ նրա սիրտն է,
Որ կյանքի շեմքից, ծաղիկ օրերից,
Մարդկանց վշտերի համար ճմլվում,
Մարդկանց մեղքերին ներումն աղերսում:

Անկեղծ պղծումով, մաքուր արցունքով
Խոնարհվի՛ր, ընկե՛ր, համբուրիր նրան,—
Նա քեզ կներե, նա քեզ հույս կտա
Եվ դու պորացած կրքի քո խաչը,—
Էլ շղթա չըկա,
Էլ արյուն չկա:

1893 թ.

